

OP VERZET TEGEN VERSTEKVONNIS DD. **2 juni 2008**.
 GRIFFIENUMMER
 BEKLAAGDENNUMMER

De Rechtbank van Eerste Aanleg te Dendermonde, dertiende kamer, recht doende in strafzaken, heeft in haar openbare terechtzitting van 27 oktober 2008 het hiernavolgend VONNIS gewezen:

Notitienummer _____ griffie nr. _____
DE.66.L4.9758/04/26

IN DE ZAAK VAN HET OPENBAAR MINISTERIE TEGEN:

op _____, chauffeur, geboren te _____, wonende te _____,

Gezien het in deze zaak, door deze rechtbank, dertiende kamer, bestaande uit één rechter, rechtdoende in strafzaken, bij op **2 juni 2008** hiernavolgende bij verstek verleende integrale vonnis:

IN DE ZAAK VAN HET OPENBAAR MINISTERIE TEGEN:

1. **op** _____, chauffeur, geboren te _____, wonende te _____,

2. _____, op _____, handelaar, geboren te _____, wonende te _____;

Verdacht van :

Te

door het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgevoerd of aan de uitvoering te hebben meegewerkt, of door enige daad tot de uitvoering zodanige hulp te hebben verleend dat het wanbedrijf niet had kunnen worden gepleegd, of door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige kuiperijen of arglistigheden of het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgelokt, als dader of mededader in de zin van artikel 66 van het strafwetboek

A. de eerste op niet nader te bepalen data, in de periode van 1 oktober 2003 tot en met 31 oktober 2003 (stuk 4 van 66.L4.9758/04)

bij inbreuk op de artikelen 2, 99 §1-1°, 146 al. 1-1°, 147, 149 en 204 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening de bij artikel 99 §1, 1° bepaalde handelingen, werken of wijzigingen hetzij zonder voorafgaande vergunning hetzij in strijd met de vergunning hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de vergunning hetzij in geval van schorsing van de vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, door zonder stedenbouwkundige vergunning te hebben gebouwd, op een grond n of meer vaste inrichtingen te hebben geplaatst, een bestaande vaste inrichting of bestaand bouwwerk te hebben afgebroken, herbouwd, verbouwd of uitgebreid, met uitzondering van instandhoudings- of onderhoudswerken die geen betrekking hebben op de stabiliteit.

De strafsancie voor het instandhouden van inbreuken, bedoeld in het eerste lid, 1°, 2°, 3°, 6° en 7° van artikel 146 van voormeld decreet, geldt niet voorzover de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdige gebruik niet gelegen zijn in de ruimtelijk kwetsbare gebieden.

In casu:

het bouwen van een werkplaats met een oppervlakte van ongeveer 30,8 vierkante meter met een maximumhoogte van 2,18 meter (stuk 25 en 33 van 66.L4.9758/04)

gelegen in ruimtelijk niet kwetsbaar gebied, meer bepaald in woongebied volgens het gewestplan d.d. 7 november 1978 (stuk 30 en 54 van 66.L4.9758/04).

B. bij inbreuk op de artikelen 2, 99 §1-1°, 146 al. 1-1°, 147, 149 en 204 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening de bij artikel 99 §1, 1° bepaalde handelingen, werken of wijzigingen hetzij zonder voorafgaande vergunning hetzij in strijd met de vergunning hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de vergunning hetzij in geval van schorsing van de vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden,

door zonder stedenbouwkundige vergunning te hebben gebouwd, op een grond n of meer vaste inrichtingen te hebben geplaatst, een bestaande vaste inrichting of bestaand bouwwerk te hebben afgebroken, herbouwd, verbouwd of uitgebreid, met uitzondering van instandhoudings- of onderhoudswerken die geen betrekking hebben op de stabiliteit.

De strafsanctie voor het instandhouden van inbreuken, bedoeld in het eerste lid, 1°, 2°, 3°, 6° en 7° van artikel 146 van voormeld decreet, geldt niet voorzover de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdige gebruik niet gelegen zijn in de ruimtelijk kwetsbare gebieden.

In casu:

1. de tweede op niet nader te bepalen data vanaf 1 juli 2003 tot en met 31 augustus 2003 (stuk 7 van 66.L4.266/05)

het verharden van het terrein met klinkers en grasdallen, dienstig als parking

2. de eerste op niet nader te bepalen data vanaf 1 juli 2004 tot en met 31 augustus 2004 (stuk 14 van 66.L4.266/05)

het verharden van het terrein met kiezels, dienstig als parking

gelegen in ruimtelijk niet kwetsbaar gebied, meer bepaald in woongebied volgens het gewestplan d.d. 7 november 1978 (stuk 26 van 66.L4.266/04).

C. de eerste vanaf 1 oktober 2003 (stuk 21 verso van 66.L4.9758/04) tot en met datum der dagvaarding (8 januari 2008).

bij inbreuk op de artikelen 2, 99 §1 5°b), 146 al. 1-1°, 147, 149 en 204 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening de bij artikel 99 §1-5°a), bepaalde handelingen, werken of wijzigingen zonder voorafgaande vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, door zonder stedenbouwkundige vergunning een grond gewoonlijk gebruikt te hebben, aangelegd te hebben of ingericht te hebben voor het parkeren van voertuigen, wagens of aanhangwagens.

In casu:

door het terrein gewoonlijk te gebruiken als parking.

De kadastrale omschrijving van het onroerend goed dat het voorwerp van het misdrijf is, zijnde:

ligging:

aard en oppervlakte: huis, 8 a 18 ca

wijk en nummer van het kadaster:

termijn door de rechter te bepalen, minstens tot de stedenbouwkundige voorschriften aangaande de inplanting worden nageleefd onder verbeurte van en dwangsom.

Met de omstandigheid voor de eerste dat de feiten omschreven onder de tenlasteleggingen A, B2, C en D de opeenvolgende en voortgezette uitvoering zijn van een zelfde misdadig opzet zodat de verjaring van de strafvordering slechts een aanvang neemt op de datum van het laatst gepleegde feit, namelijk de dag der dagvaarding (8 januari 2008).

1. Procedure

De rechtbank nam kennis van:

- *de rechtsgeldig betekende dagvaarding waarmee de zaak aanhangig werd gemaakt, tevens houdende dagstelling voor de terechtzitting van 7 maart 2008;*
- *de overschrijving van de dagvaarding in de registers van de hypotheekbewaarder waarmee voldaan werd aan de vereisten van art. 160 DORO;*
- *de processen-verbaal en de overige stukken van de rechtspleging.*

De rechtbank aanhoorde op de openbare terechtzitting van 7 maart 2008, datum waarop de zaak werd behandeld en in beraad genomen:

- *het openbaar ministerie, waargenomen door
substituut-procureur des Konings, in zijn middelen
en eis;*
- *de tweede beklaagde in zijn middelen van
verdediging voorgedragen door zijn raadsman mr.
advocaat te die hem
vertegenwoordigde.*

*De eerste beklaagde verscheen niet, noch liet hij zich
vertegenwoordigen.*

2. Gegrondheid strafvordering

Het ten laste gelegde slaat enerzijds op het bouwen van een werkplaats in het kader van de uitbating van de handelszaak door de eerste beklaagde. Anderzijds slaat het ten laste gelegde op het verharderen van drie delen van een terrein op een verschillende manier om er voertuigen te plaatsen en te stallen, waarbij het terrein van meer dan 580 m² deels werd verhard met kiezel, deels met grasdallen en deels met klinkers. Uit de geldende

BPA-voorschriften blijkt dat dat "deze zone als tuin (dient) te worden aangelegd en als dusdanig gehandhaafd, behoudens de toegangen tot het gebouw", waarbij "de verharde strook maximum 6 m breed (mag) zijn" en "de grensstrook minimum ½ deel van de strookoppervlakte (moet) bedragen".

Onder meer uit het fotodossier blijkt dat het aldus aangelegde perceel gebruikt wordt voor het plaatsen en stallen van voertuigen door de eerste beklagde in kader van de uitbating van zijn handelszaak. Aldus handelde de eerste beklagde in strijd met het BPA wat een inbreuk op de milieuvergunningvoorwaarden uitmaakte.

De tweede beklagde erkende in de loop van het opsporingsonderzoek in de zomer van 2003 de klinkers en de grasdallen gelegd te hebben.

De eerste beklagde erkende eveneens zijn aandeel in de loop van het opsporingsonderzoek, nl. oprichten van de werkplaats en verdere verharding van het terrein en gebruik voor stallen van voertuigen in het kader van de exploitatie van zijn bedrijf. Hij weigerde uit te gaan tot vrijwillig herstel en verkoos een vonnis terzake af te wachten.

De verdediging van de tweede beklagde stelde op de rechtszitting van 7 maart 2008 in pleidooien dat het ten laste gelegde niet betwist werd.

De feiten zijn naar het oordeel van de rechtbank dan ook bewezen en dienen toegerekend te worden aan de respectievelijke beklagden als volgt:

- voor de eerste beklagde: de feiten voorwerp van de tenlasteleggingen A, B.2, C, D.
- voor de tweede beklagde: de feiten voorwerp van de tenlastelegging B.1;

3. Straftoemeting

3.1

De feiten die voorwerp zijn van de tenlasteleggingen zoals voor elk van de beklagden hiervoor omschreven, zijn voor elk van hen telkens de uitvoering van één ongeoorloofd besluit, gezien zij zodanig in verband staan dat zij als één voortgezette handeling moeten worden beschouwd en zij dus maar één misdrijf uitmaken. Overeenkomstig artikel 65, eerste lid van het Strafwetboek dient derhalve voor die misdrijven telkens slechts één straf, de zwaarste, te worden uitgesproken.

3.2

De straftoemeting moet worden bepaald gelet op de aard en de objectieve ernst van de bewezen verklaarde feiten, de begeleidende omstandigheden en de persoonlijkheid van de beklaagden zoals die blijkt uit het strafrechtelijk verleden, de gezinstoestand en de arbeidssituatie voor zover bekend.

3.3

De door de beklaagden gepleegde strafrechtelijke feiten zijn objectief ernstig. De beklaagden moeten de normen die de overheid heeft uitgewerkt ter realisatie van het beleid inzake stedenbouw en ruimtelijke ordening en milieuvergunning respecteren. De rechtbank wijst er op dat de beklaagden hun individueel belang niet boven het algemeen belang – dat is gebaat met een goede ruimtelijke ordening – mogen laten prevaleren.

3.4

De eerste beklaagde is nu jaar. Hij heeft een negatief strafrechtelijk verleden. Zo genoot hij al de gunst van de opschorting wegens bedrieglijke bankbreuk en werd hij al veroordeeld wegens diefstal, drugdelicten en diverse verkeersgebonden inbreuken. Door het verstek heeft de rechtbank geen zicht op zijn actuele sociale en professionele situatie.

De tweede beklaagde is jaar. Hij heeft ook een negatief strafrechtelijk verleden en werd al veroordeeld wegens heling en tevens tot tweemaal toe wegens inbreuken op de stedenbouwwetgeving. Op dit vlak blijkt hij dan ook hardleers te zijn, zodat een zekere gestrengheid aan de dag moet worden gelegd.

3.5

De straftoemeting moet niet alleen de vergeldingbehoefte dienen maar ook de speciale en generale preventie. De op te leggen straf moet van aard zijn de beklaagden ervan te weerhouden zich in de toekomst nog aan dergelijke feiten schuldig te maken en hen aansporen respect te betonen voor de regels die de samenleving op ruimtelijk vlak beogen te ordenen.

3.6

De rechtbank is van oordeel dat ter verwezenlijking van de vermelde doelstellingen van de straftoemeting, een geldboete voor elk van de beklaagden de meest aangewezen straf is.

3.7

De veroordeling tot betaling van de vaste vergoeding is voor elke criminele, correctionele en politiezaak een verplichte aanvulling van de strafrechtelijke veroordeling. Zij heeft een eigen karakter en is geen straf (zie: Cass. 9 november 1994, J.T., 1995, 214, waarnaar wordt verwezen door: Gent, 3de kamer, 28 februari 2008, griffiennr. onuitg.). Zij moet worden uitgesproken ongeacht de datum van de bewezen verklaarde feiten, in het bijzonder ongeacht de omstandigheid dat de feiten dateren van vóór de inwerkingtreding van de wetsbepalingen die de rechter ertoe verplichten die vergoeding aan iedere veroordeelde op te leggen. Artikel 2 Sw. is op die bijdrage niet toepasselijk. In toepassing van artikel 6, eerste al. van de Programmawet II van 27 december 2006 en de artikelen 77, tweede lid en 79 van het koninklijk besluit van 27 april 2007 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, bedraagt deze vergoeding, na indexatie, actueel 29,30 euro. De beklaagden worden elk veroordeeld tot dit bedrag.

4. Herstelvordering

4.1

Door het college van burgemeester en schepenen van werden herstellvorderingen ingeleid (stukken 52, 71, strafdossier). Deze herstellvorderingen kregen van de Hoge Raad voor het Herstelbeleid een eensluidend gunstig advies (stukken 80, 92, strafdossier).

De herstellvorderingen strekken tot herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand, wat impliceert, voor wat betreft de werkplaats: volledige afbraak van alle constructies, verwijderen van alle vloerplaten en funderingen, verwijderen van alle afval en materiaal/materieel naar een daartoe bestemde stortplaats, herstellen van het maaiveld in oorspronkelijke staat en tot het oorspronkelijke niveau en voor wat betreft de verhardingen: verwijderen van de verharding, verwijderen van alle vloerplaten en funderingen, verwijderen van alle afval en materiaal/materieel naar een daartoe bestemde stortplaats, herstellen van het maaiveld in oorspronkelijke staat en tot het oorspronkelijke niveau. Een dwangsom van 100,00 euro per dag vertraging in uitvoering binnen de gestelde termijn werd gevorderd.

Tevens werd de machtiging tot ambtshalve uitvoering van de uitspraak gevraagd.

4.2

Het decreet van 18 mei 1999 (art. 149 § 1, eerste lid) stelt duidelijk dat het bevelen door de rechter van de herstelmaatregelen (herstellen in de oorspronkelijke toestand, staken strijdig gebruik, uitvoeren bouw- en/of aanpassingswerken, betalen van een geldsom gelijk aan de meerwaarde) gebeurt op vordering van gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur of het college van burgemeester en schepenen van het grondgebied waar de handelingen werden uitgevoerd. De keuze van de gepaste maatregel komt derhalve toe aan de bevoegde overheid en niet aan de rechtbank.

De rechter moet de interne en externe wettigheid van deze vordering toetsen en of zij strookt met de wet, dan wel of zij berust op machtsoverschrijding of machtsafwending. Meer bepaald dient de rechtbank hierbij na te gaan of de beslissing van het bestuur om een bepaalde herstelmaatregel op te leggen uitsluitend met het oog op een goede ruimtelijke ordening is genomen. Indien een vordering zou steunen op motieven vreemd aan de ruimtelijke ordening of op een opvatting van de goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is, dient de rechter deze vordering zonder gevolg te laten (Cass. 3 juni 2005, www.cass.be). Nochtans mag de rechter geenszins de gevorderde maatregel op haar opportuniteit beoordelen; als de gevorderde herstelmaatregel met de wet strookt, moet de rechter deze inwilligen. Volgens recente en door deze rechtbank bijgevallen cassatierechtspraak (Cass. 15 juni 2004, www.cass.be, met conclusie - rolnummer en nummer zijn de rechtbanken niet bevoegd zijn om de opportuniteit te beoordelen van een gevorderde herstelmaatregel, maar moeten zij de toetsing beperken tot de externe en interne wettigheid en mogen (en moeten) zij dus slechts nagaan of de beslissing in overeenstemming is met de wet dan wel op machtsoverschrijding of machtsafwending berust. Tot die wettigheidstoetsing behoort het nagaan of de beslissing van de bevoegde overheid werd genomen uitsluitend met het oog op een goede ruimtelijke ordening met de verplichting om indien zou blijken dat de beslissing steunt op motieven vreemd aan de ruimtelijke ordening of op een opvatting van de goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is, de herstellvordering zonder gevolg te laten, zoals hiervoor vermeld. Een beoordeling dat de herstellvordering kennelijk onredelijk is en dat het voordeel dat het herstel zou meebrengen voor de goede ruimtelijke ordening geenszins opweegt tegen het last die daaruit voortvloeit voor de overtreder houdt geen opportuniteitsbeoordeling in maar kan worden bestempeld als een wettigheidstoetsing.

De grondslag van een herstellvordering is niet zozeer een bepaald misdrijf, maar wel de stedenbouwkundige verplichting die moet worden nageleefd en waarvan de niet-naleving ook strafrechtelijk wordt gesanctioneerd (Cass. 15 november 2005, www.cass.be). Het

tenietdoen van de materiële gevolgen van het misdrijf, wat ook de aard van dit misdrijf is, verhindert dat een met de wet strijdige toestand blijft bestaan en dat de overtreder het voordeel van de door hem of haar begane overtreding behoudt.

3.3

De ingediende herstellvordering is naar het oordeel van de rechtbank nog steeds noodzakelijk om aan de gevolgen van de beschreven misdrijven een einde te stellen en legt aan de beklaagde geen kennelijk onredelijke lasten op. Tot deze herstellvorderingen werd beslist door een bevoegde instantie met inachtneming van de substantiële vormvoorschriften. Er blijkt niet dat deze beslissing werden genomen met machtsafwending, machtsoverschrijding of miskennis van enig beginsel van behoorlijk bestuur. De herstellvordering strookt dan ook met de wet en werd uitsluitend met het oog op de goede ruimtelijke ordening genomen.

3.4

Door de het college van burgemeester en schepenen werd gevraagd een dwangsom op te leggen. Een dwangsom van 100 euro per dag moet als een gepaste aansporing worden beschouwd voor de beklaagde om uitvoering te geven aan de opgelegde herstelmaatregel. Er mag niet uit het oog worden verloren dat een ambtshalve uitvoering bijzondere kosten voor de gemeenschap zal veroorzaken, die door de effectieve dwang die uitgaat van de opgelegde dwangsommen kan vermeden worden.

Gezien de hiervoor in de tenlasteleggingen en hierna vermelde artikelen:

Wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken, art. 11, 12, 14, 21 tot en met 23, 31 tot en met 37, 40 en 41 ;

Wetboek van strafvordering, art. 161, 162, 179, 182, 184, 185, 186, 189, 190, 190ter, 194 en 195;

Strafwetboek, art. 2, 5, 38, 39, 40, 44, 65, eerste lid, 66, 100;

Burgerlijk Wetboek, art. 1382, 1383.

Wet van 5 maart 1952 betreffende de opdecimen op de strafrechtelijke geldboeten, art. 1;

Strafwetboek, art. 38, 40 en 65, eerste lid, 100;

Koninklijk besluit van 25 november 1991 houdende de Wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale en andere bepalingen zoals

gewijzigd door de wet van 24 december 1993, art 29 en het

koninklijk besluit van 18 december 1986 betreffende de commissie voor hulp van slachtoffers van opzettelijke gewelddaden, art. 58;

Koninklijk besluit van 27 april 2007 houdende tarief in strafzaken, art.

OM DEZE REDENEN, DE RECHTBANK**RECHTDOENDE OP TEGENSpraak VOOR DE TWEEDE BEKLAAGDE EN BIJ VERSTEEK VOOR DE EERSTE BEKLAAGDE**

VERKLAART de beklaagden schuldig aan de feiten als volgt:

- voor de eerste beklagde: de feiten voorwerp van de tenlasteleggingen A, B.2, C, D.
- voor de tweede beklagde: de feiten voorwerp van de tenlastelegging B.1;

VEROORDEELT de **eerste** beklagde voor deze feiten samen tot een **geldboete van 1.000 euro**, vermeerderd met 45 deciemmen (x 5,5) gebracht op 5.500,00 euro;

VEROORDEELT de **tweede** beklagde voor deze feiten samen tot een **geldboete van 500 euro**, vermeerderd met 45 deciemmen (x 5,5) gebracht op 2.750,00 euro;

ZEGT dat bij niet betaling binnen de door de wet bepaalde termijn de lastens de beklagden uitgesproken geldboete kan worden vervangen door een gevangenisstraf van telkens 90 dagen;

SPREEKT bovendien in hoofde van de beklagden de verplichting uit om elk een bedrag van 25,00 euro, met 45 decimes verhoogd, 137,50 euro bedragend, te betalen bij wijze van bijdrage tot financiering van het Fonds tot financiële hulp aan slachtoffers van opzettelijke gewelddaden, namelijk éénmaal deze bijdrage;

LEGT aan de beklagden elk bovendien een vergoeding op van 29,30 euro (artikel 77 koninklijk besluit van 27 april 2007 houdende tarief in strafzaken)

BEGROOT de gerechtskosten aan de zijde van het openbaar ministerie gevallen op de som van 246,84 euro.

VEROORDEELT de eerste beklagde tot drie vierden en de tweede beklagde tot één vierde van deze kosten ;

BEVEELT op vordering van het college van burgemeester en schepenen van het herstel in de oorspronkelijke toestand van het onroerend goed aeleaen

binnen 12 maanden vanaf huidig vonnis uit te voeren door het volgende:

Voor de eerste beklaagde, inzake de werkplaats: door volledige afbraak van alle constructies, verwijderen van alle vloerplaten en funderingen, verwijderen van alle afval en materiaal/materieel naar een daartoe bestemde stortplaats, herstellen van het maaiveld in oorspronkelijke staat en tot het oorspronkelijke niveau;

ZEGT voor recht dat op vordering van het college van burgemeester en schepenen en de stedenbouwkundig inspecteur door de veroordeelde een dwangsom zal worden verbeurd van 100,00 euro per dag vertraging in de nakoming dit bevel;

Voor de eerste en de tweede beklaagde, inzake de verharding: verwijderen van de verharding, verwijderen van alle vloerplaten en funderingen, verwijderen van alle afval en materiaal/materieel naar een daartoe bestemde stortplaats, herstellen van het maaiveld in oorspronkelijke staat en tot het oorspronkelijke niveau

ZEGT voor recht dat op vordering van het college van burgemeester en schepenen en de stedenbouwkundig inspecteur door de veroordeelden een dwangsom zal worden verbeurd van 100,00 euro per dag vertraging in de nakoming dit bevel;

BEVEELT dat voor het geval dat de vermelde herstelmaatregelen niet binnen de voormelde termijn werden uitgevoerd, het college van burgemeester en schepenen ambtshalve in de uitvoering van de herstelmaatregel zal kunnen voorzien overeenkomstig artikel 153 al. 1 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening.

HOUDT ambtshalve de burgerlijke belangen aan”.

1. Procedure

De rechtbank nam kennis van:

- de overschrijving van de dagvaarding in de registers van de hypotheekbewaarder waarmee voldaan werd aan de vereisten van art. 160 DORO;
- het verstekvonnis van 2 juni 2008;
- de verzetsakte waarmee de zaak aanhangig werd gemaakt;
- het vonnis van 22 september 2009 waarbij het verzet ontvankelijk werd verklaard;

- de processen-verbaal en de overige stukken van de rechtspleging.

De rechtbank aanhoorde op de openbare terechtzitting van 22 september 2008, datum waarop de zaak werd behandeld en in beraad genomen:

- het openbaar ministerie, waargenomen door substituut-procureur des Konings, in zijn middelen en eis;
- de beklagde-opposant hierna genoemd opposant, in zijn middelen van verdediging, voorgedragen door zijn raadsman mr. advocaat te die hem vertegenwoordigde.

2. Gegrondheid strafvordering

Het ten laste gelegde slaat enerzijds op het bouwen van een werkplaats in het kader van de uitbating van de handelszaak door de opposant. Anderzijds slaat het ten laste gelegde op het verharderen van drie delen van een terrein op een verschillende manier om er voertuigen te plaatsen en te stallen, waarbij het terrein van meer dan 580 m² deels werd verhard met kiezel, deels met grasdallen en deels met klinkers. Uit de geldende BPA-voorschriften blijkt dat dat *“deze zone als tuin (dient) te worden aangelegd en als dusdanig gehandhaafd, behoudens de toegangen tot het gebouw”,* waarbij *“de verharde strook maximum 6 m breed (mag) zijn”* en *“de grenstrook minimum ½ deel van de strookoppervlakte (moet) bedragen”*.

Onder meer uit het fotodossier blijkt dat het aldus aangelegde perceel gebruikt wordt voor het plaatsen en stallen van voertuigen door de opposant in kader van de uitbating van zijn handelszaak. Aldus handelde de opposant in strijd met het BPA wat een inbreuk op de milieuvergunningvoorwaarden uitmaakte.

De opposant erkende zijn aandeel in de loop van het opsporingsonderzoek, nl. oprichten van de werkplaats en verdere verharding van het terrein en gebruik voor stallen van voertuigen in het kader van de exploitatie van zijn bedrijf. Hij weigerde uit te gaan tot vrijwillig herstel en verkoos een vonnis terzake af te wachten.

De verdediging van de opposant stelde op de rechtszitting van 22 september 2008 in pleidooien dat het ten laste gelegde niet betwist werd.

De feiten zijn naar het oordeel van de rechtbank dan ook bewezen en dienen toegerekend te worden aan de oppsant, nl. de feiten voorwerp van de tenlasteleggingen A, B.2, C, D.

3. Straftoemeting

3.1

De feiten die voorwerp zijn van de tenlasteleggingen zoals voor de opposant hiervoor omschreven, zijn voor hem de uitvoering van één ongeoorloofd besluit, gezien zij zodanig in verband staan dat zij als één voortgezette handeling moeten worden beschouwd en zij dus maar één misdrijf uitmaken. Overeenkomstig artikel 65, eerste lid van het Strafwetboek dient derhalve voor die misdrijven slechts één straf, de zwaarste, te worden uitgesproken.

3.2

De straftoemeting moet worden bepaald gelet op de aard en de objectieve ernst van de bewezen verklaarde feiten, de begeleidende omstandigheden en de persoonlijkheid van de opposant zoals die blijkt uit het strafrechtelijk verleden, de gezinstoestand en de arbeidssituatie voor zover bekend.

3.3

De door de opposant gepleegde strafrechtelijke feiten zijn objectief ernstig. De beklaagden moeten de normen die de overheid heeft uitgewerkt ter realisatie van het beleid inzake stedenbouw en ruimtelijke ordening en milieuvergunning respecteren. De rechtbank wijst er op dat de opposant zijn individueel belang niet boven het algemeen belang – dat is gebaat met een goede ruimtelijke ordening – mogen laten prevaleren.

3.4

De opposant is nu jaar. Hij heeft een negatief strafrechtelijk verleden. Zo genoot hij al de gunst van de opschorting wegens bedrieglijke bankbreuk en werd hij al veroordeeld wegens diefstal, drugdelicten en diverse verkeersgebonden inbreuken. Door de verdediging werden geen relevante elementen van de huidige sociale en professionele situatie van de opposant bijgebracht.

3.5

De straftoemeting moet niet alleen de vergeldingbehoefte dienen maar ook de speciale en generale preventie. De op te leggen straf moet van aard zijn de opposant ervan te weerhouden zich in de toekomst nog aan dergelijke feiten schuldig te maken en hem aansporen respect te betonen voor de regels die de samenleving op ruimtelijk vlak beogen te ordenen.

3.6

De rechtbank is van oordeel dat ter verwezenlijking van de vermelde doelstellingen van de straftoemeting, een geldboete voor de opposant de meest aangewezen straf is.

3.7

De veroordeling tot betaling van de vaste vergoeding is voor elke criminele, correctionele en politiezaak een verplichte aanvulling van de strafrechtelijke veroordeling. Zij heeft een eigen karakter en is geen straf (zie: Cass. 9 november 1994, *J.T.*, 1995, 214, waarnaar wordt verwezen door: Gent, 3de kamer, 28 februari 2008, griffiennr. *onuitg.*). Zij moet worden uitgesproken ongeacht de datum van de bewezen verklaarde feiten, in het bijzonder ongeacht de omstandigheid dat de feiten dateren van vóór de inwerkingtreding van de wetbepalingen die de rechter ertoe verplichten die vergoeding aan iedere veroordeelde op te leggen. Artikel 2 Sw. is op die bijdrage niet toepasselijk. In toepassing van artikel 6, eerste al. van de Programmawet II van 27 december 2006 en de artikelen 77, tweede lid en 79 van het koninklijk besluit van 27 april 2007 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, bedraagt deze vergoeding, na indexatie, actueel 29,30 euro. De opposant wordt veroordeeld tot dit bedrag.

4. Herstelvordering

4.1

Door het college van burgemeester en schepenen van de stad Sint-Niklaas werden herstellvorderingen ingeleid (stukken 52, 71, strafdossier). Deze herstellvorderingen kregen van de Hoge Raad voor het Herstelbeleid een eensluidend gunstig advies (stukken 80, 92, strafdossier).

De herstellvorderingen strekken tot herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand, wat impliceert, voor wat betreft de werkplaats: volledige afbraak van alle constructies, verwijderen van alle vloerplaten en funderingen, verwijderen van alle afval en materiaal/materieel naar een daartoe bestemde stortplaats, herstellen van het maaiveld in oorspronkelijke staat en tot het oorspronkelijke niveau en voor wat betreft de verhardingen: verwijderen van de verharding, verwijderen van alle vloerplaten en funderingen, verwijderen van alle afval en materiaal/materieel naar een daartoe bestemde stortplaats, herstellen van het maaiveld in oorspronkelijke staat en tot het oorspronkelijke niveau. Een dwangsom van 100,00 euro per dag vertraging in uitvoering binnen de gestelde termijn werd gevorderd.

Tevens werd de machtiging tot ambtshalve uitvoering van de

uitspraak gevraagd.

4.2

Het decreet van 18 mei 1999 (art. 149 § 1, eerste lid) stelt duidelijk dat het bevelen door de rechter van de herstelmaatregelen (herstellen in de oorspronkelijke toestand, staken strijdig gebruik, uitvoeren bouw- en/of aanpassingswerken, betalen van een geldsom gelijk aan de meerwaarde) gebeurt *op vordering* van gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur of het college van burgemeester en schepenen van het grondgebied waar de handelingen werden uitgevoerd. De keuze van de gepaste maatregel komt derhalve toe aan de bevoegde overheid en niet aan de rechtbank.

De rechter moet de interne en externe wettigheid van deze vordering toetsen en of zij strookt met de wet, dan wel of zij berust op machtsoverschrijding of machtsafwending. Meer bepaald dient de rechtbank hierbij na te gaan of de beslissing van het bestuur om een bepaalde herstelmaatregel op te leggen uitsluitend met het oog op een goede ruimtelijke ordening is genomen. Indien een vordering zou steunen op motieven vreemd aan de ruimtelijke ordening of op een opvatting van de goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is, dient de rechter deze vordering zonder gevolg te laten (Cass. 3 juni 2005, www.cass.be). Nochtans mag de rechter geenszins de gevorderde maatregel op haar opportuniteit beoordelen; als de gevorderde herstelmaatregel met de wet strookt, moet de rechter deze inwilligen. Volgens recente en door deze rechtbank bijgevallen cassatierechtspraak (Cass. 15 juni 2004, www.cass.be. met conclusie - rolnummer en nummer zijn de rechtbanken niet bevoegd zijn om de opportuniteit te beoordelen van een gevorderde herstelmaatregel, maar moeten zij de toetsing beperken tot de externe en interne wettigheid en mogen (en moeten) zij dus slechts nagaan of de beslissing in overeenstemming is met de wet dan wel op machtsoverschrijding of machtsafwending berust. Tot die wettigheidstoetsing behoort het nagaan of de beslissing van de bevoegde overheid werd genomen uitsluitend met het oog op een goede ruimtelijke ordening met de verplichting om indien zou blijken dat de beslissing steunt op motieven vreemd aan de ruimtelijke ordening of op een opvatting van de goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is, de herstellvordering zonder gevolg te laten, zoals hiervoor vermeld. Een beoordeling dat de herstellvordering kennelijk onredelijk is en dat het voordeel dat het herstel zou meebrengen voor de goede ruimtelijke ordening geenszins opweegt tegen het last die daaruit voortvloeit voor de overtreder houdt geen opportuniteitsbeoordeling in maar kan worden bestempeld als een wettigheidstoetsing.

De grondslag van een herstellvordering is niet zozeer een bepaald misdrijf, maar wel de stedenbouwkundige verplichting die moet

worden nageleefd en waarvan de niet-naleving ook strafrechtelijk wordt gesanctioneerd (Cass. 15 november 2005, www.cass.be). Het tenietdoen van de materiële gevolgen van het misdrijf, wat ook de aard van dit misdrijf is, verhindert dat een met de wet strijdige toestand blijft bestaan en dat de overtreder het voordeel van de door hem of haar begane overtredding behoudt.

4.3

De ingediende herstellvordering is naar het oordeel van de rechtbank nog steeds noodzakelijk om aan de gevolgen van de beschreven misdrijven een einde te stellen en legt aan de beklagde geen kennelijk onredelijke lasten op. Tot deze herstellvorderingen werd beslist door een bevoegde instantie met inachtneming van de substantiële vormvoorschriften. Er blijkt niet dat deze beslissing werden genomen met machtsafwending, machtsoverschrijding of miskenning van enig beginsel van behoorlijk bestuur. De herstellvordering strookt dan ook met de wet en werd uitsluitend met het oog op de goede ruimtelijke ordening genomen.

4.4

Door de het college van burgemeester en schepenen werd gevraagd een dwangsom op te leggen. Een dwangsom van 100 euro per dag moet als een gepaste aansporing worden beschouwd voor de opposant om uitvoering te geven aan de opgelegde herstelmaatregel. Er mag niet uit het oog worden verloren dat een ambtshalve uitvoering bijzondere kosten voor de gemeenschap zal veroorzaken, die door de effectieve dwang die uitgaat van de opgelegde dwangsommen kan vermeden worden.

Gezien de hiervoor en hierna vermelde artikelen:

Wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken, art. 11, 12, 14, 21 tot en met 23, 31 tot en met 37, 40 en 41 ;
Wetboek van strafvordering, art. 161, 162, 179, 182, 184, 185, 187, 189, 190, 190ter, 194 en 195;
Strafwetboek, art. 2, 5, 38, 40, 44, 65, eerste lid, 66, 100;

OM DEZE REDENEN,

DE RECHTBANK, rechtdoende op tegenspraak en op verzet

STELT vast dat het verzet ontvankelijk werd verklaard bij beschikking van 22 september 2008.

VERKLAART de opposant schuldig aan de feiten voorwerp van de tenlasteleggingen A, B.2, C, D.;

VEROORDEELT de **opposant** voor deze feiten samen tot een **geldboete van 800 euro**, vermeerderd met 45 deciemmen (x 5,5) gebracht op 4.400,00 euro;

ZEGT dat bij niet betaling binnen de door de wet bepaalde termijn de lastens de opposant hierboven uitgesproken geldboete kan worden vervangen door een gevangenisstraf van 60 dagen.

SPREEKT bovendien in hoofde van de **opposant** de verplichting uit om een bedrag van 25,00 euro, met 45 deciemmen verhoogd, 137,50 euro bedragend, te betalen bij wijze van bijdrage tot financiering van het Fonds tot financiële hulp aan slachtoffers van opzettelijke gewelddaden, namelijk éénmaal deze bijdrage lastens de opposant.

LEGT aan de opposant een vergoeding op van 29,30 euro zoals bedoeld door artikel 77 van het koninklijk besluit van 27 april 2007.

VEROORDEELT de opposant tot drie vierden van de gerechtskosten van het vonnis a quo begroot op de som van 246,84 euro en tot de kosten gevallen op het verzet begroot op de som van 61,11 euro.

BEVEELT op vordering van het college van burgemeester en schepenen van het herstel in de oorspronkelijke toestand van het onroerend goed geleden te binnen 12 maanden vanaf huidig vonnis uit te voeren door het volgende:

Voor de opposant, inzake de werkplaats: door volledige afbraak van alle constructies, verwijderen van alle vloerplaten en funderingen, verwijderen van alle afval en materiaal/materieel naar een daartoe bestemde stortplaats, herstellen van het maaiveld in oorspronkelijke staat en tot het oorspronkelijke niveau;

ZEGT voor recht dat op vordering van het college van burgemeester en schepenen en de stedenbouwkundig inspecteur door de veroordeelde een dwangsom zal worden verbeurd van 100,00 euro per dag vertraging in de nakoming dit bevel;

Voor de opposant, inzake de verharding: verwijderen van de verharding, verwijderen van alle vloerplaten en funderingen, verwijderen van alle afval en materiaal/materieel naar een daartoe bestemde stortplaats, herstellen van het maaiveld in oorspronkelijke staat en tot het oorspronkelijke niveau

ZEGT voor recht dat op vordering van het college van burgemeester en schepenen en de stedenbouwkundig inspecteur door de veroordeelde een dwangsom zal worden verbeurd van 100,00 euro per dag vertraging in de nakoming dit bevel;

BEVEELT dat voor het geval dat de vermelde herstelmaatregelen niet binnen de voormelde termijn werden uitgevoerd, het college van burgemeester en schepenen ambtshalve in de uitvoering van de herstelmaatregel zal kunnen voorzien overeenkomstig artikel 153 al. 1 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening.

Aldus uitgesproken in openbare terechtzitting van
ZEVENENTWINTIG OKTOBER TWEEDUIZEND EN ACHT

Aanwezig:

alleenrechtsprekend rechter;
substituut-Procureur des Konings
griffier